

sine Partifæller i at foretage et Angreb, der ikke havde en virkelig Basis. Nu har jeg kun nævnt for den højtærede Minister, at han har været stillet i det Tilfælde, at han kunde have optaget et fast Laan, og jeg forstod ham saaledes, at han vilde ikke nægte, at der har foreligget et saadant Tilbud. Han svarede, i Stedet for at sige mig, hvorfor han ikke har gjort det, med at sige: De har jo selv været med til ikke at optage et fast Statslaan. Men det er ikke det, vi her diskutere, det, vi diskutere, er, om det ikke havde været klogere, at den højtærede Minister havde grebet til i Foraaret og optaget et fast Laan. Det er jo i og for sig ikke noget, der behøver at sætte de allerstærkeste Lidenskaber i Bevægelse. Det kan være, at den højtærede Minister har Ret, det kan være den højtærede Minister kan faa et saadant Laan billigere end det, han den Gang kunde faa, hvor der forelaa et Tilbud, der efter min Mening var godt og rimeligt, efter hvad der er oplyst for mig af Folk, som jeg maa tro have Kendskab til disse Sager. Det kan jo være, den højtærede Minister faar Ret, at han kan faa et billigere Laan end det, som der den Gang var Tale om. Men som Forholdene have været i Europa i indeværende Aar, tror jeg ikke, at Chancen nemt kommer igen. Det kunde man ogsaa forstaa af, hvad den højtærede Minister selv oplyste i Dag. Og efter alt, hvad der nu er blevet oplyst og sagt her i Rigsdagen, ere vi til Foraaret tvungne til at afslutte et fast Statslaan. Hvorvidt nu Forholdene blive bedre for ham, det ved man ikke; man maa jo haabe det, men jeg er ikke vis derpaa. Jeg kan kun sige, at det undrede mig, at den højtærede Minister ikke har grebet til tidligere. Jeg tror, at der fra Rigsdagens Side vilde have været stor Tilfredshed med at komme udover dette Forhold med det samme, medens vi nu staa saaledes, at vi atter skulle tale om Veksellaan, hvad der er pinligt for os alle, og som vi alle have Betænkelighed ved og, jeg er overbevist om, ikke mindst den højtærede Finansminister. Han gør sig ganske vist noget lettere til Møde end vi andre. Det er, uden al Sammenligning naturligvis, ligesom den Forbryder, der begaar det egentlige Kup, han maa vise sig modigere end den Bande, der staa nedenfor og venter paa Kuppet. Det er selvfølgelig sagt uden al Sammenligning. Men jeg tror nok, at hvis jeg kunde læse i den højtærede Finansministers Hjerte, saa vilde jeg maaske der se de Betænkeligheder, som vi andre nære, forøgede og for-

doblede. Han kan jo ikke komme udenom, at Ansaret ligger i saa høj Grad hos ham, han kan ikke nægte, at vi have Ret, naar vi lægge Ansaret paa ham, og han har et, som det synes mig, meget stort Ansvar, hvis det nu ikke lykkes ham til Foraaret at faa et fast Laan. At han vil arbejde energisk og dygtigt derpaa, nærer jeg ikke Tvivl om, jeg angriber ham ikke paa det Punkt, men hvis Forholdene ikke gøre det muligt for ham, bliver hans Ansvar tungt, og det vil blive vanskeligt for ham at bære det.

Det Spørgsmaal, jeg rejste om, hvorvidt der kunde være rejst et indenlandsk Laan paa 15 Millioner, er svært at diskutere, man maa hertil næsten have de Bankmænd med i Diskussionen, med hvilke Laanet skulde afsluttes. Men jeg vil sige, at jeg ikke havde tænkt, at det ikke skulde være et rent indenlandsk Statslaan. Den samme Fremgangsmaade, som den højtærede Finansminister tænkte at bruge, naar han vil anbringe sine tre Millioner Aar for Aar i den lange Tid, han vil have endnu at være Finansminister i, den samme Fremgangsmaade har jeg tænkt mig skulde bruges her; det maatte være danske Institutioner, Banker og Sparekasser og lignende, der optog Obligationerne, og jeg tror alligevel, at det vilde have været muligt at gøre det. Den højtærede Finansminister siger, at det ikke vilde have været let, fordi der var saa kort en Frist. Nej, der var ikke nogen kort Frist, hvis Ministeren havde taget Sagen op i Efteraarets Begyndelse. Fristen er bleven sat kort for Finansministeren, fordi han skulde skaffe Penge til den 14. December, og nu altsaa, som det viser sig, ikke faar dem førend den 12. Men hvis den højtærede Minister fra Efteraaret af havde taget Spørgsmaalet op, vilde der, som det nylig af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Estrup) er sagt, have været meget lang Tid til Overvejelse af Spørgsmaalet, og saa kunde efter al Sandsynlighed den højtærede Minister være fremkommen med et saadant Forslag til Rigsdagen, hvor det — det tør jeg sikkert paastaa — vilde være blevet modtaget med mere Velvillie og større Tilfredshed end dette Veksellaan, som, jeg gentager det, sikkert hviler tungere paa den højtærede Finansministers Skuldre, end han vil være ved eller maaske mener, at det er klogt at ville være ved.

Finansministeren (*N. Neergaard*): Maa jeg i Tilknytning til de Bemærkninger, som den ærede sidste Taler gjorde, sige et Ord, som ogsaa har noget Ærinde